

[Menetys, suurin pelkoni toteutui](#)

Aloitan kesästä 2019, tällöin kaikki siis alkoi. Olin kymmenen vuotias silloin, ja olin juuri päässyt isoimmasta kiusaamisesta yli. Tapasi kesän lopussa minua vuotta vanhemman tytön, ja ystävystyin hänen kanssaan. Syksyllä meistä tuli vielä läheisempiä, ja huomasimme kipinää meidän välillä. Noh, läheistyimme kunnolla, ja 25.11.2019, aloimme seurustelemaan. Tämän tytön, sanotaan nyt vaikka "Alinan", veli, oli minulle myös hyvä ystävä. Emme kertoneet seurustelustamme kenellekkään muulle kuin tälle "Alinan" veljelle.

Jatkoimme yhdessä onnellisesti, kunnes kaikki kääntyi päälaelleen kesäkuussa, 2020. "Alinalla" todettiin syöpä ja hän masentui. Itsenikin kunto romahti siinä vaiheessa ja aloin syömään vähemmän. En puhunut oikeastaan vanhemmilleni paljoa, ja itkin illat ja yöt. En osannut hakea apua, ja olin aina ulkopuolinen. Koulussa alkoi mennä huonommin ja arvosanat 9-10 muuttuivat yhtäkkiä 5-7 arvoisiksi, sain harvoin kaseja, tai sitä ylempiä. Jotenkin keplottelin itseni viidennen luokan loppuun syrjittynä, masentuneena ja vähillä ystävillä. Sitten tuli kesäloma. Kaikki alkoi taas luistaa, sain uuden ystävän pääsin mukaa kaveri porukoihin ja näin edelleen.

Mutta sitten, kesäkuussa 2021, tapahtui pahin mahdollinen. Olin viettämässä lomaa mummolassani maalla ja toisena iltana, keskiviikkona tän mun tyttöystävän kaveri, soittaa mulle ja kertoo itä on tapahtunut, itku kurkussa. "***** "Alina" on... kuollut. Se löydettiin sairaalasta sen huoneesta. Se on vetänyt yliannostuksen lääkkeitä ja nyt..." Alkuun en halunnut uskoa tätä, ja huusin puhelimeen ettei se olisi mahdollista, ettei se kävisi, etten uskoisi, ja suurin kysymys oli miksi. Miksi hän oli tehnyt näin? Itkin seuraavat kaksi päivää enkä oikeastaan syönyt mitään. Aluksi minun piti olla mummolassani vain pari päivää, mutta sitten kun kerroin kummilleni, hän suositteli että jäisin maalle vielä ainakin loppu viikoksi. Niin myös jäin.

Tultuani kotiin, esitin reipasta, ja ettei mitään olisi tapahtunut. Se meni vanhemilleni läpi. Olin seuavaan kerran kavereiden kanssa vasta 2 heinäkuuta, ja silloinkin menin vaan, koska ystäväni halusi sitä niin paljon. Näin silloin myös uutta ystävääni ja ajattelin avautua asiasta hieman. Ystäväni tukivat minua asiassa ja se helpotti. Kävin siinä vaiheessa muista syistä psykologilla, joten asiat muuten olivat aikailla kohdallaan.

Kesä meni hujauksessa uusien porukoiden seurassa ja koulu alkoi hyvin. Syysloma meni myös vielä ihan hyvin, mutta sitten "vaikeudet" alkoivat taas. Kerroin vanhemmilleni "Alinasta" ja heidän reaktionsa oli odotetut. Äitini suhtautui asiaan hieman ihmetellen mutta myönteisesti, toisin kuin isäni (joka siis on rasistinen ja hieman homofoobinen) ei ottanut asiaa kovin mielellään vastaan. Välillä isääni heikentyivät ja aloin taas masistelemaan. Koulu tuntuu raskaammalta nykyään ja kavereiden kanssa on vaikeampaa. Nukun suhteellisen vähän ja itken unissani. Tällaista elämäni on ollut jonkin

aikaa, mutta loppujen lopuksi, se ei vaikuta paljoakaan fyysiseen terveyteeni. Siksi lopetin kesän lopussa fysioterapeutilla ja psykologilla käymisen, koska koin, että niin kauan, kuin tämä ei fyysiseen terveyteeni vaikuta, olen omasta mielestäni ihan ok tilanteessa. Mitä nyt välillä on jotain hermoromahduksia. Tämä myös osittain johtuu siitä että olen aika vahvasti yliherkkä luonteeltani.

Source URL:

<https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2021/menetys-suurin-pelkoni-toteutui>